

РЕШЕНИЕ

№ 5600

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9911** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. М. Ч., против Решение № ПИ-369/13.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на: Разпореждане изх. № С220022-137-0008802/28.09.2022 г., издадено от П. З. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение, като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата, да отмени оспорваното решение на директора на ТД на НАП и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител, след което съдът да се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото.

В съдебното заседание жалбоподателят е представляван от адвокат Ч., която поддържа жалбата. Сочил, че в случая е приложимо ТР № 7/15.04.2021 г. на ОСС на I и II отделение. Претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък (л. 46 по делото).

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да я

отхвърли и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело № 22130007289/2013 г. срещу „ЦБА Ловеч“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0003411/27.01.2020 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление на длъжника в „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД (БАКБ), за обезпечаване на задължение в размер 22 346,88 лева (главница и лихви). В тази връзка на 27.01.2020 г. в 10:03 часа е връчено запорно съобщение на „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД, като е постъпил отговор от банката, че „ЦБА Л.“ няма активни банкови сметки към 11:50 часа на 27.01.2020 г.

На 15.09.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение с вх. № С220022-000-0432687/15.09.2022 г. от страна на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, с искане задълженията по образуваното изпълнителното дело да бъдат погасяване по давност.

След извършена преценка относно основателността на подаденото възражение, на 28.09.2022 г. публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С220022-137-0008802/28.09.2022 г., с което е отказано погасяване на публични задължения в размер на 16 255,33 лв., в това число главница и лихва. Посочено е, че са налице обстоятелства спиращи давността по отношение на задълженията за Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци по Акт за установяване на публично вземане № АУ002985/14.09.2017 г. и Акт за установяване на публично вземане № АУ002994/14.09.2017 г. на [община] за 2015 г. и 2016 г.

Цитираното разпореждане на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. е оспорено по административен ред, като с решение № ПИ-369/13.10.2022 г., директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение като неоснователна жалбата на „ЦБА Ловеч“ ЕООД. Конкретно е приел, че: по отношение задълженията за местни данъци и такси, дължими през 2015 и 2016 г., в 5-годишния давностен срок са били предприети действия с издаването на постановлението от 27.01.2020 г. и следователно давността е спряна, на основание чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Именно решение № ПИ-369/13.10.2022 г. на директорът на ТД на НАП С. е предмет на настоящето дело.

При така установената фактическа обстановка Съдът приема от правна страна следното.

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение № ПИ-369/13.10.2022г. на директора на ТД на НАП С. е постановено от компетентен орган - Директор на ТД

на НАП С. и в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за задълженията за Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци по АУПВ с № АУ002985/14.09.2017 г. и АУПВ с № АУ002994/14.09.2017 г. на [община], за 2015 и 2016 г., поради липсата на ефективно наложен заповест, както и поради настъпила перемпция.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

В конкретния казус, е отказано погасяване на публични задължения, местни данъци и такси, дължими през 2015 и 2016 г.

Данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в сроковете, както следва: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим - чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ, а срокът за плащане на такса битови отпадъци се определя от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на [община], който съвпада със срока за плащане на данъкът върху недвижими имоти - на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприето последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането

на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

В конкретния случай процесните публични задължения са за:

- Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци за 2015 г. по Акт за установяване на публично вземане № АУ002985/14.09.2017 г. и № АУ002994/14.09.2017 г. на [община], са със срок на доброволно плащане съответно до 30.06.2015 г. и до 30.10.2015 г. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2016 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК.

- Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци за 2016 г. по Акт за установяване на публично вземане № АУ002985/14.09.2017 г. и № АУ002994/14.09.2017 г. на [община], срока на доброволно плащане съответно е до 30.06.2016 г. и до 30.10.2016 г. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2017 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2022 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0003411/27.01.2020 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД, за сумата от 22 346,88 лв., в т.ч. главница и лихва. В отговор на изпратено запорно съобщение изх. № С200022-033-0002927/27.01.2020 г. от „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД уведомяват публичния изпълнител, че запорът не е наложен, както и че лицето няма активни банкови сметки (л.30 от делото).

Правилно решаващия орган е отчел, че с цитираното ПНОМ от 27.01.2020 г., по отношение всички посочени по – горе публични задължения, преди изтичането на 5-годишен давностен срок (съответно на 01.01.2021 г. и на 01.01.2022 г.), същият е спрял, съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното му връчване. Връчването е от значение само относно възможността, длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 и според ал. 6 „изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му“. С други думи, издавайки на 27.01.2020 г. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С200022-022-0003411/27.01.2020 г. публичният изпълнител по изп. дело № 22130007289/2013 г. е извършил процесуално действие, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 с.к.

В разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК законодателят не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, поради което запорът върху вземания на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма. Давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на

обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК - чл. 202 и сл. В процесния случай като обезпечителна мярка е наложен заповор на банкови сметки в търговска банка, поради което в съответствие с нормата на чл. 202, ал. 1 от ДОПК заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. В заключение и за пълнота на решението, съдът обръща внимание, че по делото е налице, неоспорена от жалбоподателя, справка от информационния масив на НАП (л. 36), видно от която „ЦБА Ловеч“ ЕООД е имало активна депозитна сметка в „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД, в периода от 06.04.2004 – 27.01.2020 г. Активността на сметката към 27.01.2020 г. - датата на налагане на заповора се подкрепя и от представените от процесуалния представител на жалбоподателя писмени доказателства – отчет по сметка в БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, за периода: 01.01.2011- 27.01.2020 г. (л. 22 /гръб/ и сл.).

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, против Решение № ПИ-369/13.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. № С220022-137-0008802/28.09.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА „ЦБА Ловеч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: